

opusdei.org

Prelatens brev (november 2008)

Biskop Echevarría's brev denne måneden dreier seg om den skatt Kirken er. Prelaten foreslår en konkret innsats for å elske og tjene den.

04.12.2008

Mine kjære: måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

For noen dager siden ble den ordinære bispesynoden avsluttet, der jeg med glede enda en gang konkret kunne erfare Kirkens enhet og

universalitet. Jeg har også blitt rørt av den tillit til Opus Deis arbeid som mange synodefedre fra forskjellige land viste meg: atskillige takket for den apostoliske tjeneste som Verkets medlemmer og medarbeidere utfører i deres bispedømmer, og andre oppfordret meg til så snart som mulig å begynne å arbeide apostolisk på fast basis i deres land eller region. Jeg tenkte ofte på vår Faders drømmer da han minnet oss om at man venter på oss på mange steder, mens han ba for den kommende oppgaven.

Overfor disse uttrykkene for interesse og hengivenhet, overfor så mange inntrengende oppfordringer, tenkte jeg stadig oftere på disse ord: ”Jesus, mennesker! ... Apostoliske mennesker. For deg og for å forherlige deg.”[1] La oss daglig spre dette utrop som vår Fader vil skal gjenlyde i våre hjerter, samtidig som han hjelper oss fra himmelen.

Å føle med Kirkens behov i alle verdensdeler særpreger og kommer alltid til å særprege de kristne. Denne dypføyte holdning i hjertet viser seg særlig tydelig og klart i dag på Allehelgensdag. Den høytiden vi feirer innbyr oss ikke bare til å minnes den uendelige skaren av salige sjeler, den formidler også en invitasjon til å fordype oss i Kirkens mysterium, som vi er en del av, vi som ennå gjør vår pilgrimsvandring på jorden, og de som renses i skjærsilden og de som allerede gleder seg med Gud i himmelen.

Jeg kommer aldri til å glemme den ufattelige glede som den hellige Josemaría uttrykte denne sannhet med. ”I den hellige Kirke finner vi katolikker vår tro, vår rettesnor, vår bønn, vår sans for brorskap, fellesskap med alle våre avdøde – brødre og søstre som blir renses i skjærsilden – den lidende Kirke – eller som allerede nyter det salige

syn av Gud – den triumferende Kirke – og i evighet elsker den trefoldig hellige Gud. Slik er den Kirke som er her i verden, men samtidig strekker seg utover historien. Kirken som ble født vernet av den hellige Jomfrus kappe og som fortsetter – jorden og i himmelen – å ære henne som mor.”[2]

En del av den hellige Paulus hovedlære dreier seg nettopp om Kirkens vesen: han taler til oss om Herrens disipler som ble kalt sammen av Gud Fader og forent av Den hellige ånd for å utgjøre Kristi mystiske legeme. Benedikt XVI har understreket dette ved flere anledninger i dette året som er viet til hedningenes apostel. Jeg innbyr dere til å betrakte disse sannheter i de kommende uker med hans undervisning som støtte. Jeg håper at Gud som en frukt av denne betraktningen får kjærligheten til vår mor Kirken til å bli sterkere i hver

enkelt av oss, og likeså viljen til å tjene den slik som Kirken vil bli tjent, uansett hvilke omstendigheter vi befinner oss i.

Paven oppmuntrer oss fremfor alt til å reflektere over at apostelens ”første kontakt med Jesus som person fant sted via vitnesbyrdet fra det kristne fellesskap i Jerusalem (...) Historien viser oss at man vanligvis kommer til Jesus gjennom Kirken.”[3] Den hellige Far sier at denne første kontakt med Kirken (en åndelig og samtidig synlig virkelighet) iblant kan være ”en stormfull kontakt (som tilfellet var med Saul). Så snart han ble kjent med den nye gruppen troende ble han umiddelbart deres grusomme forfølger. Det erkjenner han selv ved tre anledninger i forskjellige brev.”[4] Vanligvis skjer det ikke på den måten, spesielt hvis vi kristne prøver å gjenspeile Jesus trofast i våre ord og vår oppførsel. På vei til Damaskus forsto den hellige

Paulus at ”når han forfulgte Kirken, forfulgte han Kristus. Paulus omvendte seg derfor samtidig til Kristus og til Kirken. På den måten kan man forstå” – sammenfatter Benedikt XVI – ”hvorfor Kirken var så nærværende i den hellige Paulus tanke, hjerte og handling.”[5]

La oss på nytt betrakte ordene til den oppstandne Kristus. På Sauls spørsmål – *Hvem er du Herre?* – svarte Herren: *Jeg er Jesus, han som du forfølger.*[6] ”Egentlig finnes hele læren om Kirken som Kristi legeme sammenfattet i dette utsagnet fra den gjenoppstandne, som forvandlet Sauls liv. Kristus trakk seg ikke tilbake til himmelen og etterlot seg en gruppe tilhengere på jorden som skulle drive ”hans sak”. Kirken er ikke en forening som vil fremme en bestemt sak. I dens tilfelle dreier det seg ikke om en sak. Det dreier seg om Jesus Kristus som person, som også som gjenoppstanden fortsetter å

være ”kjød”. Han har ”kjøtt og ben” (Lk 24,39) som den Gjenoppstandne sier i Lukas-evangeliet, til disiplene som trodde at han var en ånd. Han har legeme. Han er personlig nærværende i sin Kirke.”[7]

La oss i lys av disse tanker fordype oss mer i det faktum at enhver forulemping mot Kirken – mot dens lære, sakramenter og institusjoner, mot dens hyrder, spesielt mot dens synlige overhode, paven – innebærer å forakte Jesus Kristus selv. Den Kirken vi ser her på jorden er jo, til tross for de mangler og feil som vi dens medlemmer bærer med oss, alltid Guds Kirke, som Paulus gjentar utallige ganger: det folk som Gud Fader har kalt sammen i sin nærhet, Kristi legeme, som Jesus Kristus har grunnlagt for prisen av hans blod for å forlenge sitt nærvær i historien helt til tidenes ende, den hellige Ånds tempel som bygges opp som Guds sanne bolig blant menneskene. Med

ordene fra en kirkefader, som Andre Vatikankonsil gjorde til sine egne: ”på denne måten fremtrer Kirken som et folk, ’forent gjennom Faderens, Sønnens og den hellige Ånds enhet.”[8]

Guds enhet og trefoldighet utgjør derfor kjernen i Kirkens sanne og innerste vesen. Derfor ”begår de en alvorlig misforståelse som ser en forskjell mellom en ”karismatisk” Kirke – som skulle være den som Kristus faktisk grunnla – og en annen juridisk eller ”institusjonell” Kirke, et verk av mennesker som bare er en følge av historiske tilfeldigheter. Det finnes bare en Kirke. Kristus har grunnlagt en eneste Kirke som samtidig er både synlig og usynlig, med et hierarkisk og organisert legeme, med en grunnleggende struktur som er basert på guddommelig rett og med et eget overnaturlig liv som besjeler,

oppretholder og levendegjør den.”[9]

Den opphøyde visjon av Kirken som den hellige Paulus beskriver i sine brev forklarer den styrke han handler med når dens enhet eller universalitet står på spill. Til de kristne i Korint, som hadde en tendens til å splitte seg i grupper, formaner han: *For det er blitt meg fortalt, brødre, av Kloes folk, at der er stridigheter mellom dere. Jeg mener dette at hver enkelt sier: ”Jeg er for Paulus” – ”og jeg for Apollos” – ”og jeg for Kefas” – ”men jeg for Kristus”. Er da Kristus blitt stykket opp? Eller er det Paulus som er blitt korsfestet for dere? Var det Paulus navn dere ble døpt til?*[10]

Å forsvare denne hellige Mors enhet var en dominerende lidenskap i apostelens liv, og det samme gjaldt å forsvare kirkens universalitet. ”Helt fra begynnelsen,” - lærer paven oss –

”hadde han forstått at denne virkeligheten ikke bare var ment for jødene, en spesiell gruppe mennesker, men hadde en universell gyldighet og angikk alle, ettersom Gud er Gud for alle.”[11] Stilt overfor faren for at det første kristne fellesskap skulle holdes innestengt innenfor synagogens grenser, forklarer det første konsil i Jerusalem at alle menn og kvinner, uansett folkeslag, språk og land, er kalt til å tilhøre Kristi Kirke helt og holdent[12], der ingen lenger er *jøde eller hellener, slave eller fribåren, mann eller kvinne; for dere er alle ett, i Kristus Jesus.*[13]

Av dette tilhørighetsforholdet til Kristi Kirke stammer ”vår plikt til virkelig å leve slik som Kristus. Herfra kommer også den hellige Paulus formaninger i forbindelse med de forskjellige karismer som gir det kristne fellesskapet liv og struktur. Alle stammer fra en og

samme kilde, som er Faderens og Sønnens Ånd, i visshet om at ingen i Kirken mangler noen karisme fordi, som apostelen skriver, 'hos hver enkelt ytrer Ånden seg på en måte som tjener til det felles beste' (1 Kor 12,7).”[14] Er din bønn *pro unitate apostolatus* oppriktig from? Hvordan ber du for alle de som gir hele sitt liv til Kirken? Når din bønn det fjerneste sted der man arbeider for Kristus?

Hvor mye må vi ikke takke Gud for at han ville at Kirken skulle være én, men samtidig så variert! Hvilken respekt bør vi ikke vise alle de uttrykk som Den hellige ånd vil pryde Kristi brud med! ”I Kirken finnes det forskjellige embeter, men deres hensikt er en og den samme: å helliggjøre menneskene. Alle kristne deltar på en måte i denne oppgaven ved det innsegl de fikk ved dåpens og feringens sakrament. Alle bør vi føle oss medansvarlige for Kirkens oppdrag, som er Kristi oppdrag.”[15]

Det finnes ikke en eneste person for mye i Kirken: vi er alle nødvendige. Det viktige er å være i fellesskap med det synlige hodet, med alle hyrder og hele Guds folk, hver enkelt i henhold til det kall og den nåde vi har fått ta imot.

Innen rammen av den hellige Paulus lære om Kirken finner Verkets teologiske og juridiske virkelighet – som er en liten del av Kirken – hele sin mening. Jeg liker å tenke på det når det spesielle marianske år som jeg utlyste for å minnes sølvjubileet for pavens opprettelse av prelaturet, nå er i ferd med å avsluttes. Opus Deis apostoliske arbeid – dets lekfolks og presters arbeid – er nødvendigvis et bidrag til de partikulære kirkenes pastorale livskraft der prelaturet lever og virker.

Dette minnet Guds tjener Johannes Paul II om med veldig stor

hengivenhet da han talte om ”Opus Deis hierarkiske vesen”, og han la til: ”Lekfolkets tilhørighetsforhold til både den egne partikulære kirken og til prelaturet som de er innlemmet i har som følge at prelaturets spesifikke oppdrag munner ut i hver partikularkirkes evangeliseringsforpliktelse, som Andre Vatikankonsil forutså da man planla personalprelaturenes utforming.”[16]

Dette er enda et tegn på noe som Benedikt XVI nylig understreket: ”Guds Kirke er ikke summen av forskjellige lokale kirker, men de forskjellige lokale kirkene virkeliggjør i seg den ene Guds Kirke. Sammen er de alle ”Guds Kirke” som går forut for de lokale kirkene og som uttrykkes, virkeliggjøres, i dem.”[17] Opus Dei, som står i Kirkens, pavens og alle menneskers tjeneste, når dette målet i kraft av de institusjoner som paven kan opprette

for å utføre spesielle pastorale oppgaver: ”i egenskap av dette tilhører (disse institusjoner) den universelle Kirken, selv om deres medlemmer samtidig er medlemmer i de lokale kirkene der de lever og arbeider (...). Dette skader ikke den lokale kirkens enhet som har sitt grunnlag i biskopen, men bidrar tvert imot til å gi denne enheten det indre mangfold som er et trekk ved fellesskapet.”[18]

I denne sammenheng er jeg glad for å kunne meddele dere at man allerede har innledet det apostoliske arbeidet på fast basis i Indonesia, og at det ikke er lenge igjen, hvis Gud vil, før det første sentret i Bucuresti blir åpnet. Man forbereder også arbeid på fast basis i Bulgaria og Korea. Jeg betror den apostoliske ekspansjonen på disse stedene og på så mange andre til forbønnene til dere og til de andre som deltar i Verkets arbeid.

I vår Faders fotspor ba jeg foran bildet av den mirakuløse medaljong i Rue du Bac i Paris. Der frembar jeg deres bønn til Jomfru Maria, slik at hun hjelper oss med å virkeliggjøre det store under å forvandle hverdagslivet til heroisk hellighet. La oss disse siste dagene i det marianske år og resten av våre liv holde fast i Jomfru Marias hånd og oppfylle hennes anvisning til tjenerne i Kana: ”Gjør bare alt hva han sier til dere.”[19] La oss prøve å etterlikne disse tjenerne med vilje til å svare *usque ad summum*, helt og holdent, med bønn og arbeid.

Jeg vil ikke avslutte uten enda en gang å be om at dere forener dere med mine bønneintensjoner, spesielt i messen. Be disse dager for de av deres brødre som jeg skal diakonvie i Roma 22. november, kvelden før Kristi Kongefest.

Med all hengivenhet velsignes dere
av

deres Fader

+ Javier

Roma, 1. november 2008

[1] Den hellige Josemaría, *Veien*, nr. 804.

[2] Den hellige Josemaría, Preken *El fin sobrenatural de la Iglesia*, 28/5 1972.

[3] Benedikt XVI, *Tale ved generalaudiensen*, 22/11 2006.

[4] *Ibid.* [5] *Ibid.* [6] Apg 9,5.

[7] Benedikt XVI, *Preken ved innvielsen av Paulusåret*, 28/6 2008.

[8] Andre Vatikankonsil, Den dogmatiske konstitusjon *Lumen gentium*, nr, 4: jf Den hellige Kyprian, *Traktat over Fadervår*, 23.

[9] Den hellige Josemaría, Preken *El fin sobrenatural de la Iglesia*, 28/5 1972.

[10] 1 Kor 1,11-13.

[11] Benedikt XVI, Tale ved generalaudiensen, 25/10 2006.

[12] Jf Apg 15,23-29.

[13] Jf Gal 3,28.

[14] Benedikt XVI, Tale ved generalaudiensen, 22/11 2006.

[15] Den hellige Josemaría, Preken, *Lealtad a la iglesia*, 4/6 1972.

[16] Johannes Paul II, Tale til deltakerne ved studiedagene for det apostoliske brev ”*Novo millennio ineunte*”, 17/3 2001.

[17] Benedikt XVI, Tale ved generalaudiensen, 15/10 2008.

[18] Troskongregasjonen, Brev
Communio notio, 28/5 1992, nr. 16.

[19] Jo 2,5.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
prelatens-brev-november-2008/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/prelatens-brev-november-2008/)
(05.08.2025)